

rimeligvis tager i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag i den Forventning, at man saa ad Aare vil tage et maaste endnu slydigere Forslag om en saadan Anerkendelse under velvillig Overvejelse. — Den næste Post, som ogsaa har en særegen Karakter, er jo et gammelt Vistepunkt og kræver derfor ikke videre Omtale af mig, nemlig den dramatiske Elevskole. Jeg tror ikke, det er Realitetsgrunde, der føre Udvalgets Flertal til at nægte dette forholdsvis mindre bethdelige Beløb til denne Skole. Jeg tror, der vil kunne opnaas Forstaaelse om Sagen, naar den betragtes og bliver betragtet fra et ubelukkende sagligt Synspunkt. — Endelig er der en tredje Post, som er foreslaaet nægtet af Udvalget, nemlig de ekstraordinære Understøttelser, der ere opførte under Nr. 84, 10,000 Kr. Dette forholdet sig saaledes: Det er ikke nogen ny Post, men en gammel, som har været optaget paa Teatrets Budget paa Finansloven, som ogsaa en Gang er vokset, og som hidtil altid har været fuldtud bevilget og anerkendt af Rigsdagen. Jeg vil da ogsaa sige, at den er nødvendig. Jeg betragter den som noget, der ikke kan rives ud af Teatrets Budget, uden at efterlade et Hul i den Lønningsmaade, som overhovedet anvendes ved Teatret, og som maa anvendes der. Thi det er vel en given Sag, hvorom alle ere enige, at man ikke ved det kongelige Teater eller overhovedet ved noget Teater kan tænke sig en Lønningsmaade som for alle andre Embedsmænd, nemlig at alle støres over en Kam, stige med visse Alderstillaag o. s. v. Det er umuligt, hvor der er Spørgsmaal om en individuel Gvne, som vurderes ved Lønningen. Det vilde være at sætte Genierne paa lige Fod med Brugbarhederne, og det anser jeg for noget, som alle maa være enige om, kan der ikke være Tale om. Der kan rettes i Enkeltighederne — det er for øvrigt omdannet for nyliq — men i alt væsentligt maa den Ordning med Lønningsdele, der ere faste, medens de øvrige bero paa individuelle Kontrakter eller Overenskomster, Jeu, Saisonsbesøg, bibeholdes. Hertil høre ogsaa disse ekstraordinære Understøttelser, som jeg tror, intet Teater kan undvære, for at honorere ekstraordinært Arbejde, eller for at give Præmier, jeg vil f. Eks. sige ved Jubilæer, eller for at kunne give en Understøttelse i Tilfælde af Sygdom, eller ved andre Begivenheder, alt noget, som beror paa en individuel Prøvelse af de enkelte Tilfælde, og som jeg ikke tror, at nogen Teaterstyrelse naar den skal være fornuftigt indrettet, kan undvære. Det er altsaa, mener jeg, fuldstændig grundet i Forholdene, at Rigsdagen

hidtil har ladet denne Post blive staaende, og ikke har set paa den med uvillige Øjne. Jeg antager dernæst for givet, at det er en Post, hvis Anvendelse i alt væsentligt ikke kan ligge i andre Hænder end dem, som have et individuelt Kendskab til de individuelle Tilfælde, til de individuelle Forhold, til Personer og til alle Begivenheder, som kunne indtræde ved Teatrets Styrelse. Anvendelsen maa betros dem, der have det nøje Kendskab, som selvfølgelig Ministeren hverken har eller kan have, men som derimod Teaterchefen har. Dette er naturligvis ikke i mindste Maade i Strid med, hvad et æret Medlem (Hørup) udtalte i Lørdags, at det sker paa Ministerens Ansvar. Det er aldeles rigtigt, at Ministeren har Ansvaret for denne Posts Anvendelse, som for enhver Posts, da det er en Bevilling til Ministeren, men alle med nogen finansiell Insigt kende mange Poster paa Finansloven, hvor Anvendelsen af en vis Sum ikke er forbeholdt Ministeren eller sker ved ministeriel Resolution, men hvor Anvendelsen sker af under Ministeren forterende Myndigheder. Saaledes har f. Eks., hvad der falder mig ind fra min tidligere Stilling, Konfistorium ikke saa Poster, som det anvender paa den Maade. Det er Konfistorium, der anvender den Bevilling, der er opført, men som naturligvis er givet af Ministeren. Det er noget, som jeg mener, maa være en Selvfølge. Endelig er der en tredje Ting, der ved en saadan Posts Anvendelse maa anses som en Selvfølge, nemlig at denne Anvendelse ikke er egnet til almindelig Offentliggørelse. Dette grunder jeg ikke saa meget paa, at der skulde være Særegenheder til Stede hos de sceniske Kunstnere, thi Kontoen er for øvrigt ikke bleven anvendt paa sceniske Kunstnere alene, men paa mange andre Funktionærer, f. Eks. Vastinsfolkene, naar de gøre Ekstraarbejde, Mattjeneste, som de ofte maa gøre, f. Eks. da Madrin skulde sættes i Scene, i hvilke Tilfælde det er almindeligt, at de faa en Dufør. Jeg siger altsaa, det egner sig ikke til almindelig Offentliggørelse ikke just paa Grund af de dramatiske Kunstners Særegenheder, men fordi der ved en saadan Anvendelse fremkalder en Sammenligning, som vil blive kastet ud til almindelig Bedømmelse. Dette gælder ikke blot dramatiske Kunstnere, men overhovedet alle, der udføre en aandelig Virksomhed, at der paa det Punkt i Reglen, eller meget ofte ikke er Overensstemmelse mellem den almindelige Dom og den paagældende Persons egen Dom. En saadan almindelig Offentliggørelse vil gøre det umuligt for den paagældende at anvende denne Konto, idet denne Anvendelse vilde kunne kritiseres af de vedkommende selv,